

Vegne havde stillet, et Forslag, der byggede paa minimale Satser, og priste det Forslag, man selv mødte med; nu skulde vi bort fra Kommunernes Skøn, som havde givet saa ulige Vilkaar for de gamle rundt om i Landet. Ikke mere end 5 Aar efter er Venstre nu parat til at gaa bort fra det og igen overlade til Kommunerne i væsentlig Grad at skønne over, hvor meget de gamle skal have. Det er saa meget mærkeligere, som Venstre i Landstinget i Fjor Foraar var enig med mig, der da var Indenrigsminister, om at bevare de faste Satser. Jeg var faktisk blevet enig med hele Landstingsudvalget om et bestemt Lovforslag. At dette Lovforslag ikke blev fremmet, skyldes jo Omstændigheder; som jeg ikke skal komme ind paa ved denne Lejlighed. Jeg skal kun pege paa det faktiske Forhold, at saa sent som i Fjor Foraar, umiddelbart før Rigsdagen hjemsendtes, var jeg enedes med hele Venstre i Landstingsudvalget, der behandlede mit Forslag om en Revision af Aldersrenteloven, om paa hvilken Maade denne Revision skulde foregaa. Jeg var enig med Venstre om at bevare de faste Satser, enig med Venstre om, at den Revision, der skulde foretages, i det væsentlige skulde hvile paa det Princip, at de Udgifter, der hidtil havde været ved Aldersrenteloven af 7. August 1922, foreløbig kunde opretholdes, og at en Reduktion først skulde ske efterhaanden, idet man ikke vilde fravige det Princip, som man hele Tiden under Forhandlingerne havde været enig om, at de, der havde Aldersrenten, ogsaa skulde have Lov til at beholde den. Man vilde ikke skære Toppen af, man vilde blot hindre Tilgangen indenfor en bestemt Grænse, det var man enig om. Og sidste Efteraar, umiddelbart før Folketingsvalget, var det lykkedes mig at blive enig med de Konservative om et tilsvarende Forslag, og det skyldtes vistnok mere tilfældige Omstændigheder, at det Forslag, som vi da var blevet enige om, og som i Virkeligheden i det væsentlige var det samme Forslag, som jeg var blevet enig med Venstre om i Fjor Foraar, ikke blev gennemført. Nu er der imidlertid det ejendommelige ved Situationen, at medens Venstre, den højtærede Indenrigsminister, Regeringen og Venstres Ordfører, pure gaar bort fra det Grundlag, der var Enighed om i Fjor Foraar, saa har jeg forstaaet det ærede Medlem Hr. Vesterager, der talte paa de Konservatives Vegne, saaledes, at de Konservative vedstaa Linien fra i Efteraaret, at de under ingen Omstændigheder vil gaa ind paa det Forslag, der her foreligger til Behandling, hvorefter der skal indføres frit Skøn igen; man

vil ikke forlade de faste Satser. Efter Udtalelser, fremsatte af de Konservatives Ordfører, maa den højtærede Indenrigsminister jo være paa det Rene med, at det ikke er muligt for ham at gennemføre Lovforslaget i den Form, det nu har faaet. Den højtærede Indenrigsminister nikker bifaldende, og jeg skulde egentlig være tilbøjelig til at tro, at han ikke vil være meget bedrøvet, hvis hans Forslag bliver fejlet af Bordet, saaledes som det ligger nu. Det maa jo i det hele taget være med underlige Følelser, den højtærede Indenrigsminister gaar til det Arbejde, der her foreligger for ham: at ødelægge den Lov, han fik gennemført i Rigsdagen for kun 5 Aar siden endogsaa i en ringere Skikkelse end den, der oprindeligt var hans Ønske. Det var jo slet ikke det Forslag, Indenrigsministeren havde forelagt for Rigsdagen, nej, det indeholdt helt andre Bestemmelser og andre Satser, efter det vilde de gamle være blevet væsentlig bedre stillet. Men paa Grund af forskellige Omstændigheder evnede han ikke at faa sit Forslag gennemført, han maatte se det reduceret endogsaa i den Grad, at han, umiddelbart efter at det var blevet reduceret, maatte gaa til at udstede et Cirkulære, der forbedrede det noget. Ganske vist ikke et Cirkulære, der kunde staa for nærmere juridisk Prøvelse, men dog et Cirkulære, som adskillige Kommuner levede paa og lever paa den Dag i Dag. Der er ganske vist nogle konservative Kommuner, der har sagt, at det var ulovligt, og ikke har villet refundere andre Kommuner efter dette Cirkulære. Det lægger jeg imidlertid mindre Vægt paa. Det afgørende er, at den højtærede Indenrigsminister følte sig forpligtet til, efter at Lovforslaget var blevet vedtaget, at udstede et Cirkulære, hvorefter de værste Ulemper søgtes afhjulpet, saaledes at gamle Mennesker, der var særdeles slet stilled, kunde blive noget bedre stillet. Jeg kan for øvrigt godt give den højtærede Indenrigsminister den Kompliment, at mange har nydt godt af dette Cirkulære, og jeg skal under ingen Omstændigheder bebrejde ham, at det efter manges Opfattelse ikke er fuldt lovmedholdeligt.

Men altsaa, den højtærede Indenrigsminister kan ikke vente at faa dette sit Lovforslag gennemført. De Konservative vil ikke være med til det, de faste Satser maa opretholdes, og jeg maa da haabe, at det konservative Folkeparti vil være at finde paa det Grundlag, vi forhandlede paa sidste Efteraar, og at man ikke vil kræve saadanne Reduktioner i de gamles Aldersrente, at den Lov, der herefter skal virke,